

Forfatter: Engelstoft, Laurits

Titel: BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1813-07-08)

Citation: Engelstoft, Laurits: "BREV TIL: Thorlacius, Børge Riisbrigh FRA: Engelstoft, Laurits (1813-07-08)", i *Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)*, Samfundet til den danske Litteraturs Fremme, s. 387. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002091242-003-shoot-L0020912420030051.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalg af Laurids Engelstofts Skrifter (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Til professor Thorlacius.
Kiøbenhavn, den 8. Juli 1813.

Kiære Thorlacius!

For begge dine Breve min Tak, og da tilligemed isæt: for det smukke Exemplar af Sverres Saga etc. Du og Werlauff have ved Udgivelsen deraf erhvervet Eder en sand Fortieneste. At dog saa herlige Mindesmærker af vort Sprog og Historie saa længe have kunnet savne Lyset, og saa mange endnu savne det! Fortalen har jeg læst med uendelig Interesse, især og Characteristiken af Sverre. Hvilken Mand og Konge! Mig synes, at der paatrænger sig en Parallel mellem ham og vor Tids meest beundrede Helt og Regent. Han var sit Olds Napoleon. Hvor lykkeligt, at Historien har lært os ham saa nøie at kiende! Det glæder mig usigeligt, at der endnu haves et vigtigt Bidrag til hans Epoches Historie i den Afhandling mod den norske Geistligheds Selvraadighed, som jeg seer vi kan vente udgivet af Werlauff. Dedicationen er deilig. Jeg veed ikke, i hvilket Sprog den har behaget mig meest, enten i det Øhlenschläger-danske, eller det Thorlacio-latinske. Visse Sidehug der, hvor Du taler (i Indledningen) om din Faders sidste Embedsaar, turde ei behage Vedkommende, hvis de ellers læse det. En lille Smule Antigermanismus hos Hr. Udgiveren synes ogsaa at røbe sig i det S. XXX anførte Exempel. Man seer, at vort Norden ogsaa dengang har været hiemsøgt med tydske Vindkræmmere.

I det nye Maanedskrift Minerva (Athene vilde jeg sige) har jeg aldeles ingen videre Deel, end at jeg af Professor P. Müller, Professor Olufsen og Professor Nyerup s. 388er bleven anmodet om, at ville giennemsee de Afhandlinger, som deri skulle trykkes, forsaavidt de have nogen Forbindelse med mine Studier, og da anmærke, enten om jeg overhoved fandt dem værdige Lyset, eller om jeg troede, at noget deri og da hvad maatte udelukkes eller forandres, for ei at fløde an mod Politik, Humanitet eller god Smag. Dette har jeg lovet, og har til den Ende af de Afhandlinger, som skal komme i første Bind, giennemlæst en af Professor Hornemann om den botaniske Haves nuværende Forfatning og en af G. L. Baden om Holbergs Fortienester (stilet mod Grundtvig). Dette er alt. Om Bidrag er jeg vel bleven anmodet, men har i saa Henseende intet Løfte villet give. Derimod har Professor I. Møller, som er en af vore activeste Skribenter, foreslaaet mig, at udgive i Forening med ham en historisk Calender, som skulde indeholde adskillige historiske Opsatser og en historisk Almanak, og udkomme til Nytaar. Dertil havde jeg vel Lyst, især da jeg har liggende Materialier nok, som jeg uden særdeles Umage dertil kunde benytte. Jeg vil nu see, hvorvidt jeg dermed kan komme.

25*

I det Afslag, Professor I. Møller har faaet, i Henseende til Dimissionen af de unge Mennesker, han har forberedet til Universitetet, er jeg forsaavidt uskyldig, som denne Sag ikke hører til mit Departement, men til M—rs. I Alt, hvad der hører til Universitetets litterære Sager, er hans Stemme den meest gieldende, og hvad Mallings vil underskrive, kan jeg ei heller nægte min Underskrift, naar det ei er af de Ting, som høre til min Protocol. Desuden veed Du, at M—r ei taaler Modsigelse, og da jeg elsker Fred, saa indlader jeg mig ugerne deri, saa meget mere, som Midlertidigheden af min Stilling i Directionen og mine øvrige Forholde i samme dispensere mig paa en Maade fra, med Paastaaenhet at gjøre mine Meninger gieldende i det, s. 389der ei umiddelbar hører til mit Departement og mit Ansvar. Skulde jeg ikke underskrive andet, end det, hvori jeg baade i Henseende til Indhold og Form var aldeles samtykkende, saa vilde mange Expeditioner komme til at mangle min Underskrift.

Jeg veed endnu ikke, hvad Directionen vil beslutte paa dit Andragende og din Forespørgsel i Anledning af Programmerne. Det forekom mig at være M—rs Mening, at de honores academici, som ved offentlige Disputationer vare vundne, skulde confereres flere paa eengang ved en sælles Act. Det er en slem Ting, at M—g bruges saa meget af Regieringen i høiere Statsanliggender; han har derfor liden Tid til at befatte sig med vor Directions Sager, Referaterne ere ikke ordentlige, Resolutioner blive ikke ordentlig tagne in consessu, og mange Ting afgiøres derfor mere efter den Enkeltes end efter det hele Collegii Bestemmelse. Jeg kan deri intet ændre, og søger blot at passe, hvad mig i Særdeleshed paaligger.

Sibbern er ikke slaaget ihjel, og har ikke engang været i nogen Berørelse med Krigen. Han lever ret godt i München og har skrevet os til om Penge samt om Tilladelse, endnu at tilbringe nogen Tid deels i Göttingen, deels i Kiel. Han faaer nu Penge med Paamindelse, strax at komme hjem.

Rothe er færdig med Udkastet til Fundatsen for det norske Universitet. Jeg har endnu ei .seet det, da det immer er forblevet hos M—r. Dersom denne er tilfreds dermed, saa er det maaskee det første Exempel paa, at han har været fornøiet med en andens Arbeide. Just derfor tvivler jeg ogsaa derom. Gud skee Lov, at det ei blev mig paalagt.

Vale.

Totus tuus

Engelstoft.